

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

จากก้าวเดินสู่สันติภาพ: บทเรียนจาก Walk for Peace ในโลกแห่งความเจริญและความขัดแย้ง From Walking to Peace: Insights from Walk for Peace amid Progress and Conflict in the Modern World

1. พระมหาสิทธิชัย เตจวณโณ (ธรรมสุจริต)*, 2. พระสมชาติ อินทปญโญ

1. Phramaha Sitthichai Tejavanno (Thammasucharit), 2. Phra Somchat Intapanyo

1., 2. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

1., 2. Mahamakut Buddhist University Lanna campus

*Author E-mail: mahasitthi@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปรากฏการณ์ Walk for Peace ในบริบทของโลกยุคใหม่ที่เต็มไปด้วยความเจริญทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเศรษฐกิจ ควบคู่กับปัญหาความขัดแย้ง ความรุนแรง และวิกฤตทางจิตใจของมนุษย์ร่วมสมัย โดยศึกษาการเดินเพื่อสันติภาพของคณะพระภิกษุเถรวาทในสหรัฐอเมริกาในฐานะกรณีศึกษาที่สะท้อนบทบาทของพระพุทธศาสนาในการสร้างสันติภาพแก่สังคมร่วมสมัย

ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสนใจที่ผู้คนทั่วโลกมีต่อกิจกรรม Walk for Peace มิได้เกิดจากความยิ่งใหญ่ของกิจกรรมหรือการประชาสัมพันธ์ หากเกิดจากพลังของพุทธวิธีที่ปรากฏผ่านความสงบ ความเรียบง่าย ความเมตตา การให้อภัย และการเป็นแบบอย่างผ่านการปฏิบัติ ซึ่งสามารถสื่อสารคุณค่าของพระพุทธศาสนาไปสู่ผู้คนต่างวัฒนธรรมและต่างศาสนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปรากฏการณ์ดังกล่าวยังสะท้อนให้เห็นว่า ท่ามกลางโลกแห่งความเจริญและการแข่งขัน มนุษย์ร่วมสมัยยังคงโหยหาความสงบทางจิตใจ ความหมายของชีวิต ความเมตตา และความหวัง อันเป็นคุณค่าที่ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยความก้าวหน้าทางวัตถุเพียงอย่างเดียว

บทความเสนอว่า พระพุทธศาสนายังคงมีศักยภาพในการสร้างสันติภาพในสังคมร่วมสมัย ผ่านการถ่ายทอดคุณค่าของพระธรรมด้วยการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติจริง ทั้งนี้ สันติภาพที่ยั่งยืนควรเริ่มต้นจากการพัฒนาจิตใจให้มีสติ เมตตา และความเข้าใจต่อกัน อันเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างสันติภาพในระดับบุคคล สังคม และระดับโลก

คำสำคัญ: 1. พุทธวิธี; 2. สันติภาพ; 3. Walk for Peace

Abstract

This academic article examines the Walk for Peace phenomenon within the context of the contemporary world, characterized by rapid advancements in science, technology, and economic development alongside social conflicts, violence, and psychological challenges. The study explores the Walk for Peace movement undertaken by a group of Theravāda Buddhist monks in

the United States as a case study reflecting the role of Buddhism in promoting peace in contemporary society.

The findings indicate that public interest in Walk for Peace was not primarily driven by the scale of the activity or media attention, but rather by the power of the Buddhist way of life manifested through inner peace, simplicity, compassion, forgiveness, and exemplary conduct. These values enabled Buddhist principles to be communicated effectively across cultural and religious boundaries. The phenomenon further reflects that, amid material progress and intense competition, people in contemporary society continue to seek inner peace, meaning in life, compassion, and hope—values that cannot be fully replaced by material prosperity.

The article argues that Buddhism continues to play a significant role in peacebuilding through the embodiment of Buddhist values in everyday life. Sustainable peace should begin with the cultivation of mindfulness, compassion, and mutual understanding, which form the foundation of peace at the individual, social, and global levels.

Keywords: 1. Buddhist Way of Life; 2. Peace; 3. Walk for Peace

บทนำ

โลกในศตวรรษที่ 21 เป็นยุคแห่งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารที่เชื่อมโยงผู้คนเข้าหากันอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารข้ามทวีปได้ภายในเวลาเพียงไม่กี่วินาที เข้าถึงองค์ความรู้มหาศาลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และได้รับความสะดวกสบายจากนวัตกรรมที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตในหลากหลายด้าน อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางความเจริญดังกล่าว โลกกลับยังคงเผชิญกับปัญหาความขัดแย้ง ความรุนแรง ความเหลื่อมล้ำ วิกฤตสุขภาพจิต และความโดดเดี่ยวทางสังคมที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ข้อมูลจากองค์การอนามัยโลก (WHO, 2025) ระบุว่า ประชากรโลกประมาณ 1 ใน 6 คน กำลังเผชิญภาวะความโดดเดี่ยว (Loneliness) และความโดดเดี่ยวและการแยกตัวทางสังคมดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรมากกว่า 871,000 คนต่อปีทั่วโลก ขณะที่รายงาน State of the World's Emotional Health 2025 ของ Gallup พบว่า ผู้ใหญ่ทั่วโลกถึงร้อยละ 39 มีความกังวล และร้อยละ 37 มีความเครียดในชีวิตประจำวัน สะท้อนให้เห็นว่าความก้าวหน้าทางวัตถุไม่ได้หมายความว่ามนุษย์จะมีความสุขทางจิตใจเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ภายใต้บริบทดังกล่าว ได้เกิดปรากฏการณ์ที่ได้รับความสนใจจากผู้คนทั่วโลก คือ “Walk for Peace” หรือการเดินเพื่อสันติภาพของคณะพระภิกษุเถรราวจำนวน 19 รูป ซึ่งเริ่มต้นการเดินทางจากรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา มุ่งหน้าสู่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เป็นระยะทางกว่า 2,300 ไมล์ โดยใช้เวลามากกว่า 100 วัน แม้กิจกรรมดังกล่าวจะได้เป็นการเคลื่อนไหวทางการเมือง มิได้มีการเรียกร้องผลประโยชน์หรือประท้วงประเด็นใดเป็นการเฉพาะ แต่กลับได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมาก ทั้งในสหรัฐอเมริกาและนานาชาติ มีผู้ติดตามผ่านสื่อสังคมออนไลน์นับล้านคน และมีประชาชนจำนวนมากออกมาต้อนรับตลอดเส้นทางของการเดินทาง

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

สิ่งที่น่าสนใจคือ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในสังคมที่มีความเจริญทางวัตถุและเทคโนโลยีสูง ผู้คนจำนวนมากมิได้เป็นชาวพุทธ และบางส่วนอาจไม่เคยศึกษาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง แต่กลับรู้สึกประทับใจ ซาบซึ้ง และเกิดแรงบันดาลใจจากการเดินทางของคณะพระสงฆ์ จนเกิดคำถามสำคัญในเชิงวิชาการว่า เหตุใดการเดินทางอย่างเรียบง่ายของพระภิกษุเพียงไม่กี่รูปจึงสามารถสร้างแรงสะท้อนทางสังคมและเข้าถึงจิตใจของผู้คนทั่วโลกได้

เมื่อพิจารณาจากมุมมองพระพุทธศาสนา ปรากฏการณ์ดังกล่าวอาจมิใช่เพียงกิจกรรมการเดินทางเพื่อสันติภาพเท่านั้น หากแต่เป็นภาพสะท้อนของความต้องการบางประการที่ดำรงอยู่ในจิตใจของมนุษย์ร่วมสมัย ซึ่งกำลังแสวงหาความสงบ ความหมายของชีวิต ความเมตตา และความหวังท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและความขัดแย้ง ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงพลังของการปฏิบัติธรรมที่สามารถสื่อสารคุณค่าของพระพุทธศาสนาได้อย่างเป็นรูปธรรมมากกว่าการอธิบายด้วยถ้อยคำเพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ ปรากฏการณ์ Walk for Peace ยังสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมร่วมสมัย ซึ่งมีได้จำกัดอยู่เพียงการเทศนาหรือการใช้สื่อดิจิทัลเท่านั้น แต่รวมถึงการถ่ายทอดคุณค่าของพระพุทธศาสนาผ่านวิถีชีวิตและการปฏิบัติจริง อันเป็นรูปแบบการสื่อสารที่สามารถเข้าถึงผู้คนได้อย่างกว้างขวางและเป็นสากล (สันติราษฎร์ พวงมลิ และพระมธวินัยรส, 2568)

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปรากฏการณ์ Walk for Peace ในบริบทของโลกยุคใหม่ที่เต็มไปด้วยความเจริญและความขัดแย้ง พร้อมทั้งนำเสนอข้อคิดและบทเรียนจากมุมมองพระพุทธศาสนา เพื่อทำความเข้าใจว่ามนุษย์ร่วมสมัยกำลังโยกย้ายสิ่งใด และพระพุทธศาสนาจะสามารถมีบทบาทในการสร้างสันติภาพแก่สังคมโลกได้อย่างไร โดยอาศัยแนวคิดเรื่องสันติภาพภายใน การเจริญสติ และการพัฒนาจิตใจ ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่ปรากฏทั้งในปรากฏการณ์ Walk for Peace และในแนวคิดเรื่องสมาธิเพื่อสันติภาพโลก (พระมหาสิทธิชัย เทชวณโณ และคณะ, 2568)

โลกแห่งความเจริญและความขัดแย้ง

ในศตวรรษที่ 21 มนุษยชาติได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งความเจริญทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมอย่างรวดเร็ว ความก้าวหน้าด้านการสื่อสารทำให้ผู้คนสามารถติดต่อถึงกันได้จากทุกมุมโลกภายในเวลาเพียงไม่กี่วินาที ปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence: AI) เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการทำงาน การศึกษา และการดำเนินชีวิตประจำวัน ขณะที่ความก้าวหน้าทางการแพทย์และเศรษฐกิจได้ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้คนจำนวนมากให้ดีขึ้นกว่ายุคที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตาม ความเจริญทางวัตถุมิได้ส่งผลให้มนุษย์มีความสุขหรือมีสันติภาพมากขึ้นเสมอไป หลายพื้นที่ของโลกยังคงเผชิญกับสงคราม ความขัดแย้งทางการเมือง ความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา และอุดมการณ์ ตลอดจนปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม แม้โลกจะเชื่อมโยงถึงกันมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันกลับปรากฏความแตกแยก ความเกลียดชัง และการใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากความขัดแย้งในระดับสังคมแล้ว มนุษย์ร่วมสมัยยังต้องเผชิญกับความท้าทายภายในจิตใจของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นความเครียด ความวิตกกังวล ความรู้สึกโดดเดี่ยว และการแสวงหาความหมายของชีวิต สังคมบริโภคนิยมและการแข่งขันที่เข้มข้นทำให้ผู้คนจำนวนมากมุ่งแสวงหาความสำเร็จทางวัตถุ ชื่อเสียง และ

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

การยอมรับจากสังคม แต่เมื่อบรรลุปเป้าหมายดังกล่าวแล้วกลับพบว่าความสุขที่ได้รับเป็นเพียงชั่วคราว และไม่สามารถเติมเต็มความต้องการทางจิตใจได้อย่างแท้จริง

ข้อมูลจากองค์การอนามัยโลก (WHO, 2025) ระบุว่า ประชากรโลกประมาณ 1 ใน 6 คนกำลังเผชิญภาวะความโดดเดี่ยว (Loneliness) และการแยกตัวทางสังคม (Social Isolation) ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิต และมีความสัมพันธ์กับการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรมากกว่า 871,000 รายต่อปี ขณะที่รายงาน State of the World's Emotional Health 2025 ของ Gallup พบว่า ผู้ใหญ่ทั่วโลกถึงร้อยละ 39 มีความกังวล ร้อยละ 37 มีความเครียด ร้อยละ 26 มีความเศร้า และร้อยละ 22 มีความโกรธ สะท้อนให้เห็นว่าความก้าวหน้าทางวัตถุและเทคโนโลยีมิได้สามารถตอบสนองความต้องการทางอารมณ์และจิตใจของมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์

พระพุทธศาสนาอธิบายสภาวะดังกล่าวผ่านหลักอริยสัจ 4 โดยชี้ให้เห็นว่า ต้นเหตุของความทุกข์มิได้อยู่ที่โลกภายนอกเพียงอย่างเดียว หากแต่อยู่ที่ตัณหาอันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ และความไม่รู้ตามความเป็นจริงของชีวิต (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) แม้โลกภายนอกจะพัฒนาไปเพียงใด แต่ตราบดีที่มนุษย์ยังถูกครอบงำด้วยความโลภ ความโกรธ และความหลง ความทุกข์ย่อมยังคงดำรงอยู่ การพัฒนาจิตใจจึงมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการพัฒนาด้านวัตถุ เพราะสันติภาพที่แท้จริงมิได้เกิดจากความเจริญภายนอกเพียงอย่างเดียว หากแต่เกิดจากความสงบภายในจิตใจของมนุษย์ด้วย

ในบริบทเช่นนี้ ผู้คนจำนวนมากจึงเริ่มหันมาสนใจแนวคิดและวิถีปฏิบัติที่ช่วยสร้างความสงบทางจิตใจ การเจริญสติ การฝึกสมาธิ และการดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า แม้มนุษย์จะมีเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพียงใด แต่ความต้องการพื้นฐานทางจิตวิญญาณและความปรารถนาที่จะมีชีวิตอย่างสงบสุขยังคงเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในทุกยุคทุกสมัย

ด้วยเหตุนี้ เมื่อปรากฏการณ์ Walk for Peace เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา ซึ่งถือเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีระดับแนวหน้าของโลก จึงได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมากอย่างน่าพิจารณา ปรากฏการณ์ดังกล่าวมิได้เป็นเพียงการเดินทางของพระภิกษุกลุ่มหนึ่งเท่านั้น หากแต่เป็นภาพสะท้อนของความต้องการสันติภาพ ความเมตตา และความหมายของชีวิตที่ยังคงดำรงอยู่ในจิตใจของมนุษย์ร่วมสมัย อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความเร่งรีบ การแข่งขัน และความขัดแย้ง มนุษย์ยังคงโหยหาความสงบภายในและคุณค่าทางจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ควรได้รับการพิจารณาในบริบทของสังคมร่วมสมัย

ปรากฏการณ์ Walk for Peace

ในช่วงปลายปี พ.ศ. 2568 ถึงต้นปี พ.ศ. 2569 ได้เกิดปรากฏการณ์ทางสังคมที่ได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมากทั้งในสหรัฐอเมริกาและนานาชาติ คือ “Walk for Peace” หรือการเดินทางเพื่อสันติภาพของคณะพระภิกษุเถระนำโดยพระภิกษุปัญญการะ (Bhikkhu Pannakara) แห่งศูนย์วิปัสสนาภาวนาฮิงดาว เมืองพอร์ตเวิร์ธ รัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา การเดินทางดังกล่าวเริ่มต้นเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2568 โดยมีพระภิกษุประมาณ 19 รูป เดินเท้าเป็นระยะทางกว่า 3,700 กิโลเมตร ผ่าน 9 รัฐของสหรัฐอเมริกา ใช้เวลากว่า 108 วัน ก่อนเข้าสู่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2569 (Stanley & Bharath, 2026)

การเดินทางครั้งนี้มิได้มีวัตถุประสงค์ทางการเมือง มิใช่การประท้วง หรือการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องผลประโยชน์ใดเป็นการเฉพาะ หากแต่เป็นการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ถึงคุณค่าของสันติภาพ ความเมตตา

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของมนุษย์ โดยยึดหลักสำคัญว่า “สันติภาพเริ่มต้นจากภายใน” คณะพระสงฆ์ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายตามหลักพระพุทธศาสนา ทั้งการฉันอาหารวันละหนึ่งมื้อ การไม่สะสมทรัพย์สิน และการดำรงชีวิตด้วยความสมถะตลอดการเดินทาง

แม้กิจกรรมดังกล่าวจะมีลักษณะเรียบง่ายและปราศจากการประชาสัมพันธ์เชิงพาณิชย์ แต่กลับได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมากอย่างน่าประหลาดใจ ตลอดเส้นทางมีประชาชนออกมาต้อนรับ มอบน้ำ อาหาร และดอกไม้แก่คณะพระสงฆ์ ขณะที่สื่อมวลชนระดับนานาชาติ เช่น Associated Press (AP), CNN และ Fox News ได้นำเสนอเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้มีผู้ติดตามการเดินทางผ่านสื่อสังคมออนไลน์นับล้านคนจากหลากหลายประเทศ

เหตุการณ์สำคัญที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง คือ อุบัติเหตุทางจราจรที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง ซึ่งทำให้พระภิกษุรูปหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องสูญเสียขาข้างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สร้างความประทับใจแก่ผู้คนจำนวนมากมิใช่เพียงตัวเหตุการณ์ หากแต่เป็นท่าทีแห่งความสงบ ความอดทน และการให้อภัยที่คณะพระสงฆ์แสดงออกต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยปราศจากการแสดงความโกรธหรือความอาฆาตพยาบาท ท่าทีดังกล่าวได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางในสื่อและสังคมออนไลน์ในฐานะตัวอย่างของการปฏิบัติตามหลักเมตตาและอหิงสาอย่างเป็นรูปธรรม (Baehr, 2026)

นอกจากนี้ การปรากฏตัวของ “อาโลกา” สุนัขจรจัดที่ร่วมเดินทางกับคณะพระสงฆ์ตลอดเส้นทาง ยังกลายเป็นสัญลักษณ์ที่ได้รับความสนใจจากผู้ติดตามจำนวนมาก ความสัมพันธ์ระหว่างพระสงฆ์กับสุนัขตัวดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของความเมตตาต่อสรรพชีวิต ซึ่งเป็นหลักการสำคัญในพระพุทธศาสนา และช่วยถ่ายทอดสารแห่งสันติภาพให้เข้าถึงผู้คนได้ในระดับความรู้สึกและประสบการณ์โดยตรง

เมื่อพิจารณาในเชิงสังคมวิทยาและพุทธปรัชญา ปรากฏการณ์ Walk for Peace มิได้เป็นเพียงการเดินทางของพระภิกษุกลุ่มหนึ่ง หากแต่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นว่า ท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ความเร่งรีบ และความขัดแย้ง ผู้คนจำนวนมากยังคงตอบสนองต่อคุณค่าแห่งความสงบ ความเมตตา และความจริงใจอย่างลึกซึ้ง การได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางของกิจกรรมดังกล่าวจึงมิได้เกิดจากความยิ่งใหญ่ของกิจกรรม หากเกิดจากการที่กิจกรรมนั้นสามารถสัมผัสความต้องการบางประการที่ดำรงอยู่ในจิตใจของมนุษย์ร่วมสมัยได้อย่างตรงจุด

ด้วยเหตุนี้ Walk for Peace จึงเป็นมากกว่าการเดินทางเพื่อสันติภาพ หากแต่เป็นกรณีศึกษาที่สะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างพระพุทธศาสนากับสังคมร่วมสมัย และนำไปสู่คำถามสำคัญว่า ภายใต้อิทธิพลที่เต็มไปด้วยความเจริญทางวัตถุ มนุษย์กำลังโยยหาสิ่งใด ซึ่งเป็นประเด็นที่จะได้รับการพิจารณาในหัวข้อถัดไป

พลังของพุทธวิถี

ปรากฏการณ์ Walk for Peace มิได้เกิดขึ้นเพราะความแปลกใหม่ของการเดินทางเพียงอย่างเดียว หากแต่เกิดจากคุณค่าบางประการที่ปรากฏผ่านวิถีชีวิตและการปฏิบัติของคณะพระสงฆ์ ซึ่งสามารถสื่อสารไปยังจิตใจของผู้คนจำนวนมากได้อย่างลึกซึ้ง คุณค่าเหล่านี้มิได้เกิดจากการประชาสัมพันธ์หรือการสร้างภาพลักษณ์ หากแต่เกิดจากการดำรงชีวิตตามหลักพระพุทธศาสนาอย่างสม่ำเสมอ จริงใจ และเป็นรูปธรรม จนสามารถถ่ายทอดสารแห่งสันติภาพออกไปได้โดยไม่ต้องอาศัยถ้อยคำอธิบายมากนัก

ความสงบและความเรียบง่าย

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

หนึ่งในสิ่งที่ผู้คนกล่าวถึงมากที่สุดตลอดการเดินทาง คือ ความรู้สึกสงบที่เกิดขึ้นเมื่อได้พบเห็นคณะพระสงฆ์ หลายคนแสดงความรู้สึกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ว่า เพียงได้เห็นการเดินทางอย่างสำรวมของพระภิกษุก็ทำให้เกิดความปิติ ชาบซึ้ง หรือแม้กระทั่งหลังน้ำตา ทั้งที่มิได้มีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาโดยตรง ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสาร ความเร่งรีบ และการแข่งขัน ผู้คนจำนวนมากกำลังโหยหาความสงบทางจิตใจ เมื่อได้พบเห็นบุคคลที่ดำเนินชีวิตด้วยสติ ความสำรวม และความไม่เร่งรีบ จึงเกิดความรู้สึกประทับใจและเชื่อมโยงทางจิตใจโดยธรรมชาติ ความสงบจึงมิได้เป็นเพียงสภาวะภายในของผู้ปฏิบัติเท่านั้น แต่ยังเป็นพลังที่สามารถถ่ายทอดและส่งผลกระทบต่อผู้คนรอบข้างได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำใด ๆ

ในขณะเดียวกัน ความเรียบง่ายของวิถีชีวิตคณะพระสงฆ์ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดความสนใจจากผู้คนจำนวนมาก คณะพระสงฆ์ดำรงชีวิตด้วยปัจจัยพื้นฐานเท่าที่จำเป็น ฉันทาอาหารเพียงวันละหนึ่งมื้อ ไม่สะสมทรัพย์สิน และอาศัยความเมตตาจากผู้คนระหว่างทาง แม้วิถีชีวิตเช่นนี้จะเป็นเรื่องปกติในมุมมองของพระพุทธศาสนา แต่กลับเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากในสังคมบริโภคนิยมที่ผู้คนจำนวนมากถูกผลักดันให้แสวงหาความสำเร็จ ความมั่งคั่ง และการครอบครองสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่สิ้นสุด การเดินทางของคณะพระสงฆ์จึงเปรียบเสมือนการตั้งคำถามต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ร่วมสมัยว่า ความสุขจำเป็นต้องเกิดจากการมีมากขึ้นจริงหรือไม่ หรือแท้จริงแล้วความสุขอาจเกิดจากการรู้จักพอ การลดความต้องการที่เกินจำเป็น และการดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ความเรียบง่ายที่ปรากฏผ่าน Walk for Peace จึงมิใช่เพียงรูปแบบการดำเนินชีวิตของพระสงฆ์ หากแต่เป็นสารสำคัญที่ชวนให้ผู้คนย้อนกลับมาทบทวนความหมายของความสุขและคุณค่าของชีวิตอีกครั้ง

ความเมตตาและการให้อภัย

พลังอีกประการหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดจากการเดินทางครั้งนี้ คือ ความเมตตาและการให้อภัย เหตุการณ์ที่ได้รับความสนใจอย่างมาก คือ อุบัติเหตุทางจราจรที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง ซึ่งส่งผลให้พระภิกษุรูปหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องสูญเสียขาข้างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สร้างแรงสะท้อนต่อผู้คนทั่วโลกมิใช่เพียงความสูญเสียที่เกิดขึ้น หากแต่เป็นท่าทีของคณะพระสงฆ์ที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยความสงบ ความอดทน และการให้อภัย โดยปราศจากการแสดงความโกรธหรือความอาฆาตพยาบาทต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

ในสังคมร่วมสมัยที่การตอบโต้ด้วยความโกรธและความเกลียดชังมักเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การเลือกที่จะเผชิญกับความสูญเสียด้วยเมตตาจิตกลับกลายเป็นสิ่งที่ทรงพลังอย่างยิ่ง ผู้คนจำนวนมากมองเห็นความเข้มแข็งทางจิตใจผ่านเหตุการณ์ดังกล่าว และตระหนักว่าการให้อภัยมิใช่ความอ่อนแอ หากแต่เป็นพลังภายในที่ช่วยยับยั้งวงจรแห่งความขัดแย้งและเปิดพื้นที่ให้เกิดความเข้าใจระหว่างมนุษย์ด้วยกัน หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของพระพุทธศาสนาที่มุ่งลดความพยาบาทและส่งเสริมเมตตาธรรมในฐานะรากฐานของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ (ณัฐพล จารัตน์, 2568)

การเป็นแบบอย่างผ่านการปฏิบัติ

นอกจากความสงบ ความเรียบง่าย และความเมตตาแล้ว อีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้ Walk for Peace ได้รับการยอมรับจากผู้คนจำนวนมาก คือ การเป็นแบบอย่างผ่านการปฏิบัติ คณะพระสงฆ์มิได้เพียงกล่าวถึงสันติภาพผ่านคำสอนหรือถ้อยคำ หากแต่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของสันติภาพผ่านการดำเนินชีวิตจริงตลอดการเดินทาง ผู้คนจำนวนมากอาจไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถสัมผัสและเข้าใจคุณค่าของความเมตตา ความอดทน ความเสียสละ และการมีสติได้จากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

ตลอดระยะทางกว่า 3,700 กิโลเมตร คณะพระสงฆ์ได้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นในการดำเนินชีวิตตามหลักธรรม แม้ต้องเผชิญกับสภาพอากาศที่หนาวเย็น ความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง หรือแม้กระทั่งเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความสูญเสียแก่สมาชิกในคณะ แต่ยังคงรักษาท่าทีแห่งความสงบ ความเมตตา และการให้อภัยไว้ได้อย่างมั่นคง สิ่งเหล่านี้จึงกลายเป็นพยานแห่งคุณค่าของคำสอนทางพระพุทธศาสนาที่ผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้จริง

ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนหลักการสำคัญประการหนึ่งของพระพุทธศาสนา คือ การให้ความสำคัญกับการลงมือปฏิบัติและการพัฒนาตนมากกว่าการยึดติดอยู่กับความเชื่อหรือความรู้ในเชิงทฤษฎีเพียงอย่างเดียว เมื่อคำสอนและการดำเนินชีวิตเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ย่อมก่อให้เกิดความน่าเชื่อถือและพลังในการสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้คนได้อย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้ Walk for Peace จึงมิได้เป็นเพียงกิจกรรมการเดินเพื่อสันติภาพ หากแต่เป็นตัวอย่างของการเผยแผ่พระพุทธศาสนาผ่านวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับคำสอน ซึ่งสามารถเข้าถึงหัวใจของผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมได้อย่างกว้างขวาง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการโน้มน้าวหรือการชักชวนแต่อย่างใด

มนุษย์กำลังโยยหาอะไรในโลกยุคใหม่

ปรากฏการณ์ Walk for Peace มิได้สะท้อนเพียงความสำเร็จของกิจกรรมการเดินเพื่อสันติภาพเท่านั้น หากยังสะท้อนให้เห็นสภาวะบางประการของมนุษย์ร่วมสมัยที่ควรค่าแก่การพิจารณา กล่าวคือ แม้โลกปัจจุบันจะมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเศรษฐกิจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน แต่ผู้คนจำนวนมากกลับยังรู้สึกถึงความว่างเปล่า ความเครียด ความโดดเดี่ยว และความไม่มั่นคงทางจิตใจ ปรากฏการณ์ดังกล่าวนำไปสู่คำถามสำคัญว่า แท้จริงแล้วมนุษย์กำลังแสวงหาสิ่งใดในโลกยุคใหม่

ข้อมูลจากองค์การอนามัยโลก (WHO, 2025) ระบุว่า ประชากรโลกประมาณ 1 ใน 6 คนกำลังเผชิญภาวะความโดดเดี่ยว (Loneliness) และการแยกตัวทางสังคม (Social Isolation) ขณะที่รายงาน State of the World's Emotional Health 2025 ของ Gallup พบว่า ผู้ใหญ่ทั่วโลกถึงร้อยละ 39 มีความกังวล ร้อยละ 37 มีความเครียด ร้อยละ 26 มีความเศร้า และร้อยละ 22 มีความโกรธในชีวิตประจำวัน ตัวเลขดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า แม้โลกจะพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง แต่ผู้คนจำนวนมากยังคงเผชิญความทุกข์ทางอารมณ์และความไม่มั่นคงทางจิตใจ

ในอีกด้านหนึ่ง องค์การอนามัยโลกยังชี้ให้เห็นว่า ความโดดเดี่ยวและการขาดความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีคุณภาพส่งผลกระทบต่อทั้งสุขภาพกาย สุขภาพจิต และคุณภาพชีวิตของมนุษย์อย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่ผลการศึกษาของ Gallup พบว่า ประเทศที่มีระดับความกังวล ความเศร้า และความโกรธสูง มักเป็นสังคมที่เผชิญความขัดแย้งและมีระดับสันติภาพต่ำกว่าประเทศอื่น ๆ ข้อมูลเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า มนุษย์ร่วมสมัยกำลังเผชิญวิกฤตบางประการที่ความเจริญทางวัตถุเพียงอย่างเดียวไม่สามารถแก้ไขได้

เมื่อพิจารณาปรากฏการณ์ Walk for Peace ควบคู่กับข้อมูลดังกล่าว จะพบว่าความสนใจที่ผู้คนจำนวนมากมีต่อคณะพระสงฆ์มิได้เกิดขึ้นเพราะความแปลกใหม่ของกิจกรรมเท่านั้น หากเกิดจากการที่กิจกรรมดังกล่าวสามารถตอบสนองความต้องการบางประการที่ดำรงอยู่ในจิตใจของมนุษย์ร่วมสมัยได้อย่างลึกซึ้ง กล่าวคือ ผู้คนจำนวนมากกำลังโยยหาความสงบทางจิตใจท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยความเร่งรีบ โหย

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

หาความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความเมตตาและความจริงใจท่ามกลางความแตกต่าง และโยยหาความหมายของชีวิตที่ลึกซึ้งกว่าความสำเร็จทางวัตถุ

ในมุมมองของพระพุทธศาสนา ความต้องการดังกล่าวมิใช่เรื่องแปลกใหม่ หากเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่แสวงหาความพ้นทุกข์และความสงบสุขภายในใจมาโดยตลอด เพียงแต่ในโลกยุคใหม่ ความทุกข์อาจมิได้ปรากฏในรูปของความขาดแคลนทางวัตถุเช่นในอดีต หากปรากฏในรูปของความเครียด ความโดดเดี่ยว ความสับสน และการขาดความหมายของชีวิตมากขึ้น ดังนั้น ความสนใจที่ผู้คนมีต่อ Walk for Peace จึงอาจสะท้อนให้เห็นว่า แม้โลกจะเปลี่ยนแปลงไปเพียงใด มนุษย์ก็ยังคงโยยหาคุณค่าเดิมบางประการ ได้แก่ ความสงบ ความเมตตา ความเข้าใจ และความหวัง ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของสันติภาพทั้งในระดับบุคคลและสังคม

ความโยยหาความสงบทางจิตใจ

ท่ามกลางกระแสข้อมูลข่าวสารที่หลั่งไหลอย่างต่อเนื่อง การแข่งขันทางเศรษฐกิจ และความขัดแย้งทางสังคม ผู้คนจำนวนมากต้องเผชิญกับความกดดันในชีวิตประจำวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้เทคโนโลยีจะช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายมากขึ้น แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับทำให้ผู้คนต้องใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบและเผชิญกับข้อมูลจำนวนมากตลอดเวลา จนเกิดภาวะความเครียดและความเหนื่อยล้าทางจิตใจ เมื่อได้เห็นภาพของคณะพระสงฆ์ที่ดำเนินชีวิตอย่างสงบ สบาย และมีสติ ผู้คนจำนวนมากจึงเกิดความรู้สึกประทับใจและเชื่อมโยงกับสิ่งที่ตนเองกำลังขาดหายไป ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ความสงบมิใช่เพียงสภาวะทางจิตของผู้ปฏิบัติธรรมเท่านั้น หากยังเป็นสิ่งที่มนุษย์ร่วมสมัยจำนวนมากกำลังแสวงหา ท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความเร่งรีบและการแข่งขันอย่างไม่สิ้นสุด

ความโยยหาความหมายของชีวิต

แม้สังคมสมัยใหม่จะสามารถตอบสนองความต้องการทางวัตถุได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านเทคโนโลยี การสื่อสาร และความสะดวกสบายในการดำรงชีวิต แต่ไม่อาจตอบคำถามพื้นฐานบางประการของมนุษย์ได้ทั้งหมด เช่น ชีวิตมีเป้าหมายเพื่ออะไร ความสุขที่แท้จริงคืออะไร หรือมนุษย์ควรดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะเกิดความสมดุลและความพอดี การที่ผู้คนจำนวนมากติดตามการเดินทางของคณะพระสงฆ์อย่างใกล้ชิดจึงอาจมิได้เกิดจากความสนใจในกิจกรรมการเดินทางเพียงอย่างเดียว หากแต่สะท้อนถึงความพยายามในการค้นหาความหมายบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่าความสำเร็จทางวัตถุ การดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและมีเป้าหมายที่ชัดเจนของคณะพระสงฆ์ ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยได้ย้อนกลับมาทบทวนตนเองและตั้งคำถามต่อวิถีชีวิตของตนว่า สิ่งที่กำลังแสวงหาอยู่นั้นสามารถนำไปสู่ความสุขและความสมบูรณ์ของชีวิตได้อย่างแท้จริงหรือไม่

ความโยยหาความเมตตาและความจริงใจ

ในยุคที่ความสัมพันธ์จำนวนมากถูกขับเคลื่อนด้วยผลประโยชน์ การแข่งขัน และความแตกต่างทางความคิด ผู้คนจำนวนไม่น้อยเริ่มรู้สึกห่างเหินจากความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความเข้าใจ ความปรารถนาดี และความจริงใจ แม้เทคโนโลยีจะช่วยให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกยิ่งขึ้น แต่กลับไม่ได้หมายความว่าผู้คนจะรู้สึกใกล้ชิดหรือเข้าใจกันมากขึ้นเสมอไป ภายใต้บริบทดังกล่าว การที่คณะพระสงฆ์แสดงออกถึงความเมตตา ความอดทน และการให้อภัย แม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก จึงสามารถสร้างความประทับใจและแรงบันดาลใจแก่ผู้คนได้อย่างกว้างขวาง คุณค่าเหล่านี้มิใช่เพียงหลักธรรมทางศาสนา หากแต่เป็นคุณค่าพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าใจและเข้าถึงได้ การตอบรับอย่างอบอุ่นที่เกิดขึ้นตลอดเส้นทางเดินจึงสะท้อน

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

ให้เห็นว่า ผู้คนจำนวนมากยังคงโยยหาความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความจริงใจ ความเมตตา และความเข้าใจซึ่งกันและกัน **ความโยยหาความหวังท่ามกลางความขัดแย้ง**

โลกในปัจจุบันเต็มไปด้วยข่าวคราวของสงคราม ความรุนแรง ความแตกแยกทางการเมือง และความขัดแย้งในหลากหลายมิติ จนทำให้ผู้คนจำนวนมากเกิดความรู้สึกสิ้นหวังหรือหมดศรัทธาต่อความเป็นไปได้ของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ในหลายสังคม ความขัดแย้งได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันทั้งในระดับบุคคล ชุมชน และระดับประเทศ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ การปรากฏตัวของคณะพระสงฆ์ที่เดินทางเพื่อส่งสารแห่งสันติภาพจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์แห่งความหวังที่ช่วยยืนยันว่า ความเมตตา ความเข้าใจ และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติยังคงเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ในสังคมมนุษย์ การตอบรับจากผู้คนจำนวนมากตลอดเส้นทางเดินทางแสดงให้เห็นว่า แม้โลกจะเต็มไปด้วยความขัดแย้งเพียงใด มนุษย์ก็ยังคงปรารถนาที่จะเห็นสังคมที่ตั้งอยู่บนความปรองดอง ความเข้าใจ และการเคารพซึ่งกันและกัน ความหวังดังกล่าวจึงเป็นพลังสำคัญที่ช่วยหล่อเลี้ยงสังคมและเปิดโอกาสให้การสร้างสันติภาพยังคงเป็นเป้าหมายที่มนุษย์สามารถร่วมกันมุ่งไปได้

จากมุมมองดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า ปรากฏการณ์ Walk for Peace มิได้เป็นเพียงเรื่องราวของการเดินทางข้ามประเทศ หากแต่เป็นภาพสะท้อนของความต้องการที่ลึกที่สุดประการหนึ่งของมนุษย์ร่วมสมัย นั่นคือ ความต้องการกลับคืนสู่ความสงบ ความหมายของชีวิต ความเมตตา และความหวัง ซึ่งเป็นคุณค่าที่แม้ความเจริญทางวัตถุจะพัฒนาไปเพียงใด ก็ไม่อาจทดแทนได้อย่างสมบูรณ์

พระพุทธศาสนากับการสร้างสันติภาพในสังคมร่วมสมัย

ปรากฏการณ์ Walk for Peace แสดงให้เห็นว่า พระพุทธศาสนายังคงมีบทบาทสำคัญต่อสังคมร่วมสมัย แม้โลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วภายใต้อิทธิพลของเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และกระแสโลกาภิวัตน์ก็ตาม เหตุผลสำคัญมิใช่เพราะพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานหรือมีผู้นับถือจำนวนมาก หากแต่เป็นเพราะพระพุทธศาสนายังคงสามารถตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะความต้องการด้านความสงบทางจิตใจ ความหมายของชีวิต และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ บทเรียนสำคัญจาก Walk for Peace คือ การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในโลกยุคใหม่อาจมิได้ขึ้นอยู่กับการสื่อสารผ่านคำสอนเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำให้ผู้คนมองเห็นคุณค่าของพระธรรมผ่านการดำเนินชีวิตจริง คณะพระสงฆ์สามารถสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้คนจำนวนมากได้โดยแทบไม่ต้องใช้วิธีการโน้มน้าวหรือการประชาสัมพันธ์ หากแต่ใช้ความสงบ ความเรียบง่าย ความเมตตา และความอดทนเป็นสื่อกลางในการสื่อสารกับผู้คน นอกจากนี้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวยังสะท้อนให้เห็นว่า การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมร่วมสมัยควรให้ความสำคัญกับประสบการณ์ตรงควบคู่ไปกับการถ่ายทอดความรู้ ผู้คนจำนวนมากอาจไม่เข้าใจหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาในเชิงลึก แต่สามารถเข้าถึงคุณค่าของพระธรรมได้ผ่านการสัมผัสตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม ดังนั้น การสร้างพื้นที่แห่งการเรียนรู้ การฝึกสติ การเจริญเมตตา และกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้คนได้สัมผัสความสงบด้วยตนเอง จึงอาจเป็นแนวทางสำคัญในการเชื่อมโยงพระพุทธศาสนากับสังคมยุคปัจจุบัน ทั้งยังเป็นข้อคิดสำคัญสำหรับพระสงฆ์ไทยว่า พลังของการเผยแผ่พระพุทธศาสนาอาจมิได้อยู่ที่จำนวนผู้ติดตามหรือความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่ความสอดคล้องระหว่างคำสอนกับการดำเนินชีวิต เมื่อผู้คนมองเห็นความสงบ ความเมตตา และความจริงใจผ่านการปฏิบัติ ย่อมเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาได้โดยธรรมชาติ

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

ในอีกด้านหนึ่ง สังคมร่วมสมัยอาจต้องการพระพุทธศาสนาในฐานะแหล่งทรัพยากรทางจิตวิญญาณที่ช่วยเยียวยาความทุกข์ ความเครียด และความแตกแยกที่เกิดขึ้นในสังคม มากกว่าการเป็นเพียงสถาบันทางศาสนาในความหมายดั้งเดิม พระพุทธศาสนาจึงมิได้มีบทบาทเพียงในการรักษาคำสอนจากอดีต แต่ยังมีศักยภาพในการสร้างสันติภาพและความเข้าใจระหว่างมนุษย์ในโลกปัจจุบัน แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการสำคัญของพระพุทธศาสนาที่มองว่า สันติภาพภายนอกไม่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมั่นคงหากปราศจากสันติภาพภายในจิตใจของมนุษย์ การลดความโลภ ความโกรธ และความหลงผ่านการเจริญสติและการพัฒนาจิตใจ จึงเป็นรากฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ แนวคิดนี้สอดคล้องกับงานศึกษาด้านสันติภาพร่วมสมัยที่เสนอว่า การสร้างสันติภาพมิใช่เพียงการยุติความรุนแรงทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสร้างเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมที่เอื้อต่อความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างมนุษย์ (ณัฐพล จารัตน์, 2568) ทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “สมาธิเพื่อสันติภาพโลก” ที่เสนอว่า การพัฒนาความสงบภายในของปัจเจกบุคคลสามารถเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสันติภาพในระดับครอบครัว ชุมชน สังคม และระดับโลกได้อย่างยั่งยืน (พระมหาสิทธิชัย เทชวณโณ และคณะ, 2568)

จากบทเรียนของ Walk for Peace อาจกล่าวได้ว่า การสร้างสันติภาพในสังคมร่วมสมัยมิได้เริ่มต้นจากการเปลี่ยนแปลงโลกภายนอกเพียงอย่างเดียว หากเริ่มต้นจากการพัฒนาจิตใจของมนุษย์ให้มีสติ เมตตา และความเข้าใจต่อกัน ดังคำกล่าวที่ปรากฏอยู่ตลอดการเดินทางว่า “สันติภาพเริ่มต้นจากภายใน” ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่พระพุทธศาสนายังคงสามารถมอบให้แก่โลกได้อย่างทรงคุณค่าในปัจจุบัน

สรุป

ปรากฏการณ์ Walk for Peace เป็นมากกว่ากิจกรรมการเดินทางของคณะพระสงฆ์ หากแต่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาวะของมนุษย์ร่วมสมัยในโลกแห่งความเจริญและความขัดแย้ง แม้โลกปัจจุบันจะมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเศรษฐกิจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน แต่ผู้คนจำนวนมากยังคงเผชิญกับความเครียด ความโดดเดี่ยว ความว่างเปล่า และการแสวงหาความหมายของชีวิต การได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางของกิจกรรมดังกล่าวจึงมิได้เกิดจากความยิ่งใหญ่ของกิจกรรมหรือการประชาสัมพันธ์ หากเกิดจากพลังของพุทธวิถีที่ปรากฏผ่านความสงบ ความเรียบง่าย ความเมตตา การให้อภัย และการดำรงตนเป็นแบบอย่างผ่านการปฏิบัติ ซึ่งสามารถเข้าถึงจิตใจของผู้คนได้โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา หรือวัฒนธรรม

การวิเคราะห์ปรากฏการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ร่วมสมัยยังคงโหยหาคุณค่าพื้นฐานบางประการที่ความเจริญทางวัตถุไม่อาจทดแทนได้อย่างสมบูรณ์ ได้แก่ ความสงบทางจิตใจ ความหมายของชีวิต ความเมตตา ความจริงใจ และความหวังท่ามกลางความขัดแย้งของโลกยุคใหม่ ปรากฏการณ์ Walk for Peace จึงมิได้เป็นเพียงกิจกรรมการเดินทางเพื่อสันติภาพ หากแต่เป็นภาพสะท้อนว่าการดำเนินชีวิตตามหลักพุทธธรรมสามารถสื่อสารคุณค่าของพระพุทธศาสนาและเข้าถึงผู้คนต่างวัฒนธรรมได้อย่างลึกซึ้ง อันเป็นบทเรียนสำคัญต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมร่วมสมัย

บทเรียนสำคัญจากปรากฏการณ์ดังกล่าว คือ พระพุทธศาสนายังคงมีศักยภาพในการสร้างสันติภาพให้แก่สังคมโลก มิใช่เพียงผ่านการถ่ายทอดองค์ความรู้หรือคำสอนทางศาสนาเท่านั้น หากแต่ผ่านการทำให้ผู้คนมองเห็นคุณค่าของพระธรรมจากการดำเนินชีวิตจริง เมื่อคำสอนและการปฏิบัติเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ ๔ และระดับนานาชาติครั้งที่ ๓ “รุ่งอรุณแห่งสันติภาพ”

ย่อมก่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ ศรัทธา และแรงบันดาลใจที่สามารถเชื่อมโยงผู้คนเข้าหากันได้ ท้ายที่สุดปรากฏการณ์ Walk for Peace ได้ยืนยันให้เห็นว่า สันติภาพที่ยั่งยืนมิได้เริ่มต้นจากการเปลี่ยนแปลงโลกภายนอกเพียงอย่างเดียว หากเริ่มต้นจากการพัฒนาจิตใจของมนุษย์ให้มีสติ เมตตา และความเข้าใจต่อกัน ดังคำกล่าวที่เป็นสาระสำคัญของการเดินทางครั้งนี้ว่า “สันติภาพเริ่มต้นจากภายใน” ซึ่งยังคงเป็นหลักการสำคัญที่พระพุทธศาสนาสามารถมอบให้แก่สังคมโลกได้อย่างทรงคุณค่าในปัจจุบัน

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐพล จารัตน์. (2568). สันติภาพกับพุทธศาสนา: การพิจารณาเชิงแนวคิดจากมุมมองของโยฮัน กัลตุง. วารสารประชาคม, 3(1), 43-60.
- พระมหาสิทธิชัย เทชวณโณ และคณะ. (2568). สมาธิเพื่อสันติภาพโลก (Meditation for World Peace). เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ iNACED3.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า สิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สันติราษฎร์ พวงมลิ, และพระเมธาวิเชียร. (2568). รูปแบบการเผยแผ่พระพุทธศาสนาแบบบูรณาการในยุคดิจิทัล. วารสารปัญญา, 32(3), 93-102.
- Baehr, J. (2026, February 10). Through Winter Storms and Injury, Buddhist Monks Finish 2,300-Mile Walk for Peace to Washington, DC. Fox News
- Gallup. (2025). State of the World's Emotional Health 2025. Washington, DC: Gallup Organization.
- Stanley, T., & Bharath, D. (2026, February 11). Buddhist Monks' 15-Week Walk for Peace Ends in Washington, DC. Associated Press.
- World Health Organization. (2025). Social Connection Linked to Improved Health and Reduced Risk of Early Death. Geneva: WHO.
- World Health Organization. (2025). Social Isolation and Loneliness. Geneva: WHO.